

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

Henrici Valesii Annotationes In Librum Decimum Historiae Ecclesiasticae
Philostorgii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

HENRICI VALESII
 ANNOTATIONES
 IN LIBRUM DECIMUM
 HISTORIÆ ECCLESIASTICÆ
 PHILOSTORGII.

In Caput I.

Διακτάραρον. In manuscripto codice Bocharti legitur distinctis vocibus, διακτάραρον. Unde quis suspicari possit scribendum esse, ἰδίᾳ κτάραρον αὐτῶν τῶ βίβλ.

Pag. 522. τὴν πρόκλησιν ἢ προσήκοντα. Laudo versionem Gothofredi, qui sic interpretatur hunc locum: *Conditionem non admiserunt.* Vide, si placet, quæ de hac voce notavi ad librum nonum hujus Historiæ.

In Caput II.

τῶν γηομένων μόνον. Ad hæc verba Lucas Holstenius in suo codice hæc annotarat; legendum τῶν γενήσασθαι μόνον. Sic enim formula Ariminensis apud Theodoretum in hist. Eccles. lib. 2. cap. 21. ἢ τὴν γενήσασθαι ἰδίᾳ, εἰ μὴ μοι ὁ γενήσασθαι αὐτὸν πατήρ. Et apud Hieronymum contra Luciferianos: *Cujus natiuitatem nullus nouit, nisi solus qui eum genuit Pater;* sed scriptura huic inherendo legendum est, τῶν γενήσασθαι μόνον. In manuscripto Scoriacensi, non τῶν, sed τῶν expresse legitur, cujus doctissimi viri sententiæ libens subscribo.

In Caput III.

Pag. 523. τὸ δεξάζειν ὁμοίωσαν. Non dubito quin Philostorgius scripserit ὁμοίωσαν; neque enim Ariani confubstantiale unquam admiserunt. Porro in hoc capite Gothofredum nihil vidisse, ex ejus Annotationibus perspicuè apparet.

In Caput V.

ἄξιμα αὐτῶν τίθεται. Scribendum est procul dubio αὐτῶν τίθεται. Quomodo etiam in margine codicis Bochartiani scriptum inueni eadem manu: ἰσως αὐτῶν τίθεται.
 ἢ γὰρ ἤρισον αὐτῶν. Holstenius ad latus sui codi-

A cis annotavit; lego ἤρισον. In manuscripto autem codice Samuelis Bocharti ita scriptum est in margine, malim ἤρισον.

In Caput VI.

τὴν ἀρπαγμαίνον ἐκπέμπει. Scribendum est procul dubio ἀρπαγμαίνον. Sed hic solennis est error Librariorum, ut sciunt qui manuscriptos codices evolverunt.

σπὸς πλεῖ ἀλμυρίδα. Hujus urbis meminit Hierocles in σιωκιδήμω; quem olim manuscriptum vidi in Bibliotheca doctissimi viri Jacobi Syrmundi; ἰσπαρχία σκυθίας ὑφ' ἡγεμόνα πόλις ἰδ. τιμω, σ.σ. Ultima urbs nominatur ἀλμυρίδα. Citatur hic Hierocles locus à Constantino Porphyrogenetto, in libro 2. de Thematibus; sed corruptè; nam provincia Mœsia pro Scythia illic scribitur. Ejusdem urbis mentionem facit Stephanus Byzantius; κερκερίδα, inquit, πόλις ἀγρύπια ὡς ἀρκερίδα, ἀλμυρίδα. Cæterum assentior Morello, qui in Annotationibus ad dictum locum Constantini Porphyrogenetti, ἀλμυρίδα eandem esse dicit cum Salmuride, cujus mentio fit in itinerario Antonini. Certè ut Latini Sexantapristin dicunt, quam Græci ἰζανταφρίδα, & Salmudessum pro ἀλμυρίδα; sic etiam Salmuridem dixere, quam Græci ἀλμυρίδα. Solent enim Latini S ponere pro aspiratione in nominibus quæ sunt Græcæ originis, quod multis exemplis demonstrari potest. Neminem porro turbare debet, quòd Philostorgius Salmuridem Mœsiæ attribuit, quam Hierocles ponit in Scythia. Id enim factum est ob vicinam harum provinciarum.

δακρομοί. In manuscripto exemplari Samuelis Bocharti scriptum est δακρομοί. Apud Nicephorum vero δακρομοί. Cæterum non assentior Gothofredo, qui in Annotationibus ad hunc locum scribit Philostorgium, dum Constantinopolim proficisceretur, vidisse Eunomium in agro Dacoreno, juxta Cæsaream Cappadociæ. Atqui non hoc dicit Philostorgius; sed se annum agentem vicissimum, cum venisset Constantinopolim, vidisse Eunomium in supra dicta scilicet urbe Constantinopoli: Nam cum Salmuridem urbem cepissent Barbari, illinc extractus Eunomius, per Constantinopolim

polim transit, ut Casaream in exilium duceretur. Illic ergo Eunomius dum transiret, videri potuit à Philostorgio.

Pag. 524. ἰδὲ πάλιν τραυλιότυπα ἀπαγορεύει. In MS. codice Samuelis Bocharti scriptum inveni, ἐπαγορεύει, longe rectius, meo quidem iudicio. Porro interpretationem Gothofredi Holstenius in suo codice ita correxit: Neque balbutiens eam sermonis elegantia corroborare eum pudeat.

ἀλλὰ καὶ τὴν ἀλφειάν. Eunomium leprosum fuisse, his verbis indicat Philostorgius. ἀλφειάν enim lepram significat, ut docet Auctor Etymologici in voce ἀλφειά. Certè Rufinus Eunomium leprosum fuisse disertè testatur in libro decimo cap. 25. *Vit corpore & anima leprosus, & interius exteriusque morbo corruptus.* Idem quoque de Eunomio scribit Gregorius Nyssenus in lib. 1. contra Eunomium, pag. 307. his verbis: ὁ οὐδὲν ἄλλο τὰς ὀφθαλμοὺς ἀντιώπωντος, ἰδὲ πάλιν ἐν τῷ πάθει ἀειδίαν τῆ καὶ ἑαυτὸν διαγωγῆς ἀειδίαν, ἠδὲ πάλιν οὐσιαστικῶς ὑγιαίνοντων ἀπὸς τῆς τοιαύτης ἀποστροφῆς λογισμῶν. Et hæc quidem de Eunomii lepra jam dudum à me observata sunt in Annotationibus Eusebianis. Nunc ad vocem ἀλφειά redeamus, quam Latini ferè vitiliginem interpretantur. Glossæ veteres vitiliginem vocant; sic enim habent: Vitiligo ἄλφειά, ἀλωπεκία. Inquirendum itaque est, utrum vitiligo rectius scribatur, quàm vitiligo. Neque enim vitiligo formari potest à vitio. An igitur vitiligo dicta esse videtur à vitulis, eò quòd leprosi vitulina carnis albedinem referant. Certè ut Ophiasis, Alopecia, & Elephantiasis, quæ sunt leprarum species, ab animalibus nominatæ sunt, ita & vitiligo nominari potuit à vitulis.

In Caput VII.

ὅτι πλακιδίας. Scribendum est procul dubio, πλακιδίας, vel potius φλακιδίας. Sic enim dicta est uxor Theodosii, ut docent nummi veteres, & Greg. Nyssenus.

In Caput VIII.

ὅτι πάντες αὐτὸν ἐξαπινώσκει. Rectius in manuscriptis codicibus scribitur ἐξαπινώσκει. Sed præterea corrigendus videtur locus hoc modo: ὅτι ἢ πάντες αὐτὸν ἐξαπινώσκει, ἢ τῶν τῆς βασιλείας ἀποστροφῆς ἀποστροφῆς.

In Caput IX.

εἰπάσας ἀνὸς σμύων. Rectius in manuscriptis codicibus Scoriacensi & Bochartiano scribitur, εἰπάσκει, sed & σμύων scribendum est pro σμύων; &

ἄλλοι τὸν ἠγύμνον, non ἀλλοι, ut edidit Gothofredus.

σωλιόφως. Holstenius ad latus sui codicis annotavit legendum esse σωλιόφως, quomodo etiam in margine codicis Bochartiani annotatum inveni.

καὶ μαχαίρας ἀντικρυς ἀμφήκας. Jam pridem conieceram scribendum esse ἀμφήκας. Postea verò manuscriptum Bocharti codicem tactus, ita prorsus in eo scriptum inveni, uti conieceram. Est autem ἀμφήκας μαχαίρα, ἢ ἐκατέρωθεν ἠκονμένη. Id est, utrimque acuta, ut exponit Suidas in voce ἀμφήκας. At Lucas Holstenius ad latus sui codicis emendat ἀμφήκας ex codice Scoriacensi, ut opinor. Verùm hæc scriptura tolerari non potest.

παρὰ τῷ ἑρισθεῖ διεσιν ἀσίστος. Scribendum est proculdubio, παρὰ τῷ, quod miror ab Holstenio animadvertum non fuisse. διεσιν positum est pro διέξισσιν.

In Caput XI.

ἀλλ' εἶσα καὶ ἀπὸς τὸ ἐλ... Hunc locum ex manuscriptis codicibus Scoriacensi & Bochartiano supplevimus hoc modo: ἀπὸς τὸ βλαίσον ὑποκαμπόμενον. Glossæ veteres Græco-Latinæ hanc vocem ita interpretantur, βλαισήτης, Scaurus. In aliis glossis Latino-Græcis Vargus exponitur βλαισίτης.

μὴδ' ἀχαιείσων. In manuscripto codice Samuelis Bocharti, ad marginem adscriptum est eadem manu, ἰσως ἀχαιείσων. Ita quoque Holstenius legendum esse annotavit ad latus sui codicis.

In Caput XII.

Ἐπιλωμένον ἢ τῶν διῶν. Hunc locum ex manuscriptis codicibus emendavi, hoc modo: τῶν ἢ ἀντὶ διαδοχῆς τῆ γενέσε; id est: Qui orbatus erat iis corporis partibus quibus liberi procreantur. Quibus verbis Spado, sive Eunuchus designatur. Miror tamen Lucam Holstenium hæc verba non intellexisse. Sic enim ille hunc locum interpretatus est: Orbatus cognatis, & successione generis.

τῶν κρυφαῶν πάθους φηρέσας. Post hæc verba in MS. cod. Scoriacensi Lacuna est, & notatur deesse quatuor folia, λέγει τέτταρα φύλλα, ut testatur Lucas Holstenius. In exemplari autem Samuelis Bocharti notatur ad marginem, deesse hic ultra dimidiā paginam, quæ nostri codicis tres ferè pagellas continet, in qua erat undecimi libri principium.

